

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 26 september 2024 met nummer
in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaat met
woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, voor wie bij delegatie optreedt: de gewestelijke entiteit (het Departement Omgeving - afdeling Handhaving)

vertegenwoordigd door
afdelingshoofd, met kantoor te 1000 Brussel, Koning Albert II-laan 20, bus 8

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 15 januari 2024 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 15 december 2023 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 7.875 euro wegens schending van artikel 6 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD), artikel 5.2.1, §6, lid 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) en artikel 6.1.1.4 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (hierna: VLAREMA). Er wordt haar met name verweten dat ze drie textielcontainers heeft geplaatst zonder de daarvoor vereiste toelating van de gemeente of van de intercommunale en zonder de daarvoor vereiste omgevingsvergunning klasse 2.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 13 augustus 2024. Ze stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering (conform artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges).

III. Feiten

1.

Op 13 september 2022 stelt een lokaal toezichthouder bij het lokaal bestuur var
(hierna: de verbalisant) het volgende vast:

“ ...

Voorgeschiedenis

Op het grondgebied van lokaal bestuur staan een aantal textielcontainers van private bedrijven opgesteld. De containers staan op sommige plaatsen op openbaar domein terwijl ze op andere locaties op privaat terrein zijn opgesteld, al dan niet met een openbaar karakter of alleszins zeer dicht langs het openbaar domein. In de afgelopen jaren werd af en toe, veelal na klachten, contact opgenomen met een aantal firma's en gevraagd om hun textielcontainers te verwijderen. Sporadisch werden containers verplaatst naar andere locaties of verwijderd van het grondgebied van Sommige bedrijven reageerden nauwelijks of niet.

Een aantal locaties worden vaak plekken van overlast (vooral sluikstorten). Lokaal bestuur wil deze situatie wegwerken door alle bedrijven aan te manen hun textielcontainers weg te laten halen.

In het voorjaar van 2022 werden alle containers in kaart gebracht. Op basis van deze gegevens werden alle bedrijven aangeschreven en aangemaand om hun textielcontainers weg te halen. De aanmaningsbrief waarvan sprake werd verstuurd op 2 mei 2022. Een aantal bedrijven reageerden op de brief en verwijderden hun textielcontainers zoals gevraagd. Deze brief wordt als bijlage 1 bij dit proces-verbaal gevoegd.

De vermoedelijke overtreder reageerde niet op de aangetekende zending en verwijderde de containers niet.

Vaststellingen

Op 13 september 2022 ga ik ter plaatse naar volgende opgesomde locaties en stel ik vast dat volgende containers zijn opgesteld:

- 1 kledijcontainer (container
- in de oostelijke wegberm: 1 kledijcontainer (container
- op de gemeentelijke parking van lokaal bestuur 1 kledijcontainer
(

In bijlage 2 wordt weergegeven waar precies de containers zijn opgesteld aan de hand van kaartmateriaal en foto's.

...

Het plaatsen en exploiteren van een textielcontainer vereist een omgevingsvergunning voor ingedeelde inrichtingen of activiteiten (II0A). In bijlage 1 van VLAREM II (indelingslijst) wordt in rubriek 2 bij de uitzonderingen immers gesteld dat een omgevingsvergunning niet nodig is voor textielcontainers als die geplaatst zijn door of in opdracht van of met goedkeuring van een gemeente. Aangezien er in dit geval geen enkele toelating is van lokaal bestuur of de opdracht houdende intercommunale kan er vanuit gegaan worden dat een omgevingsvergunning toch vereist is.

...

Lokaal bestuur heeft aan intercommunale alle rechten m.b.t. de ophaling en verwerking van huishoudelijk afval overgedragen. Aangezien er noch een overeenkomst noch een toelating is tussen vermoedelijke overtreder en lokaal bestuur noch tussen vermoedelijke overtreder en kan gesteld worden dat de opstelling van de textielcontainer op grondgebied in strijd zijn met de aangehaald bepalingen uit het Materialendecreet en het VLAREMA. Er wordt hieronder verwezen naar het gemeentelijk politiereglement zoals hierboven aangehaald in artikel 6.1.1.4 van het VLAREMA.

...

Conclusie

De containers, zoals weergegeven in bijlage 2, zijn illegaal opgesteld. De vermoedelijke overtreder heeft de containers niet verwijderd na een aanmaning van 2 mei 2022 (per brief). De vermoedelijke overtreder behaalt een vermogensvoordeel door op een illegale wijze textiel in te zamelen.

De vermoedelijke overtreder is zoals blijkt uit de stickers die op de container zijn aangebracht. Deze gegevens komen overeen met de gegevens van de Kruispuntbank van Ondernemingen. ...

Het bedrijf is geregistreerd als erkend inzamelaar, handelaar of makelaar (IHM) bij OVAM ... zie ook bijlage 3.

Samen met het proces-verbaal zal een laatste aanmaning verstuurd worden om de containers alsnog te verwijderen. Indien er geen reactie komt, zullen de containers in bewaring worden genomen op kosten van de vermoedelijke overtreder. De vermoedelijke overtreder kan de containers ophalen na het betalen van voormelde kosten.

...”

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. van 13 september 2022 (hierna: het PV), dat wordt afgesloten op 20 september 2022 en op dezelfde datum met een aangetekende brief wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij.

De verbalisant maant verzoekende partij in de brief waarmee het PV wordt overgemaakt ook aan om de containers alsnog te verwijderen tegen uiterlijk 14 oktober 2022, bij gebreke waarvan ze door de gemeentelijke diensten in bewaring zullen worden genomen en de kosten hiervoor zullen worden aangerekend.

2.

Op 24 februari 2023 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 17 januari 2023 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

3.

Op 27 februari 2023 vraagt de gewestelijke entiteit bijkomende inlichtingen aan de verbalisant, met name in hoeverre verzoekende partij heeft gereageerd op de aanmaning van 20 september 2022 en de afvalcontainers zijn verwijderd. In antwoord hierop meldt de verbalisant op 6 maart 2023 dat de drie textielcontainers begin november 2022 door de technische dienst van de gemeente zijn verwijderd en opgeslagen, en dat deze containers begin januari 2023 door verzoekende partij, na betaling van de verwijderingskosten, zijn opgehaald.

4.

Op 11 maart 2023 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om eventueel een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen. Ze nodigt haar daarbij uit om een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, terwijl ze ook de mogelijkheid krijgt om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij bezorgt de gewestelijke entiteit geen schriftelijk verweer en vraagt ook niet om te worden gehoord.

5.

Op 15 december 2023 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van dezelfde datum in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij meent dat het milieumisdrijf waarvoor de bestreden boete wordt opgelegd een onderdeel vormt van een voortdurend milieumisdrijf, dat slechts aanleiding kan geven tot één boete. Ze stelt met name dat ze in eenzelfde tijdspanne op meerdere locaties textielafvalcontainers heeft geplaatst zonder toelating en vergunning, naar aanleiding waarvan er meerdere afzonderlijke bestuurlijke boeteprocedures zijn opgestart, waarbij ze verwijst naar de inmiddels definitieve boetebeslissingen met nummers [redacted]. Ze meent dat er sprake is van een ononderbroken delictuele toestand, waarvan ze pas recent op de hoogte is gebracht en waaraan slechts een einde kwam door het weghalen van de containers. Ze wijst op artikel 15 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna: DBRC-decreet), op basis waarvan het College zaken over hetzelfde of over een verwant onderwerp ter behandeling kan samenvoegen. Ze vraagt om toepassing te willen maken van het principe van samenloop door eenheid van opzet in de zin van artikel 65, lid 1 Strafwetboek, als het College zou oordelen dat er sprake is van meerdere afzonderlijke milieumisdrijven. Ze stelt dat deze bepaling weliswaar niet van toepassing is op de bestuurlijke boeteprocedure, maar meent dat er hiervan in het licht van het strafrechtelijk karakter van de bestreden bestuurlijke boete wel toepassing kan worden gemaakt. Ze wijst in dit kader op de kennisgeving van de opstart van andere boeteprocedures met nummers [redacted] en verzoekt het College om te oordelen dat er daarbij sprake is van eenheid van opzet. Ze vraagt 'dat er slechts één boete wordt opgelegd in alle ingediende beroepen'.

2.

Verwerende partij geeft een overzicht van de bestuurlijke boeteprocedures tegen verzoekende partij, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift en in de bestreden beslissing, bij de

beoordeling van het waarderingscriterium van de frequentie. In de rand hiervan merkt ze op dat er ook nog andere boeteprocedures lopen tegen verzoekende partij. Ze stelt dat artikel 65 Strafwetboek bij voormelde boeteprocedures niet van toepassing is omdat het gegeven dat een bestuurlijke geldboete van strafrechtelijke aard is niet impliceert dat die geldboete in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is, zoals wordt bevestigd in de memorie van toelichting bij het ontwerp van titel XVI van het DABM. Ze stelt dat een bestuurlijke geldboete geen straf is in de zin van artikel 1 Strafwetboek, waardoor ze in beginsel buiten het materiële strafrecht valt en de procedurele waarborgen van de strafprocedure hierop niet van toepassing zijn. Ze stelt dat artikel 65, lid 1 Strafwetboek bovendien enkel van toepassing is op verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, terwijl de respectievelijke bestuurlijke boeteprocedures betrekking hebben op meerdere textielcontainers, die door verzoekende partij, over een tijdspanne van vijf jaar, op verschillende locaties in _____ zijn geplaatst zonder toelating van de respectievelijke gemeentes en zonder vergunning, zodat er geen sprake is van een enkel voortgezet en voortdurend milieumisdrijf. Ze merkt op dat de vaststelling, dat de kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf daarbij steeds hetzelfde is en met name telkens betrekking heeft op het plaatsen van één of meerdere textielcontainers zonder toelating van de gemeente en zonder vergunning, geen afbreuk doet aan het gegeven dat de onderscheiden boeteprocedures telkens betrekking hebben op verschillende feiten, gelet op de ruime spreiding in tijd en ruimte van de geplaatste textielcontainers, zodat er geen sprake is van één voortgezet en voortdurend misdrijf. In zoverre verzoekende partij het College verzoekt om toepassing te maken van artikel 15 DBRC-decreet, merkt ze op dat deze bepaling enkel een vrijblijvende mogelijkheid biedt aan het College om bepaalde aanhangige zaken samen te behandelen. Ze stelt dat het College, op basis daarvan, in het kader van voorliggend beroep geen uitspraak kan doen in andere bestuurlijke sanctioneringsprocedures, die ondertussen hebben geleid tot een definitieve boetebeslissing, zoals de procedures met nummers _____ of die nog niet hebben geleid tot een boetebeslissing, zoals de procedures met nummers _____ maar waarbij er vooralsnog geen jurisdictioneel beroep bij het College aanhangig is.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in de argumentatie in haar verzoekschrift. Ze stelt dat ze in de periode november-december 2023 kennis kreeg van de opstart van zes andere bestuurlijke boeteprocedures voor gelijkaardige feiten als in voorliggende procedure, met name de procedures met nummers _____

waarbij ze telkens een schriftelijk verweer indiende, en van de boetebeslissingen in de procedures met nummers _____ die inmiddels definitief zijn

geworden. Ze vraagt het College om 'de voornoemde boetes te willen herleiden tot 1 boete' omdat er sprake is van een voortdurend milieumisdrijf en eenheid van opzet.

Beoordeling door het College

1.

Verzoekende partij voert tevergeefs aan dat er haar voor de plaatsing van meerdere textielafvalcontainers zonder gemeentelijke toelating en vergunning, op meerdere locaties in verschillende gemeenten en op verschillende tijdstippen, in het kader van de verscheidene naar aanleiding hiervan opgestarte bestuurlijke boeteprocedures, (in voorliggende procedure) slechts één bestuurlijke boete kan worden opgelegd. Ze laat vooreerst na om deze bestuurlijke boeteprocedures afdoende concreet te beschrijven, zodat er onduidelijkheid bestaat over hun (actuele) stand van zaken en onder meer niet blijkt in hoeverre er daarin al een boetebeslissing is tussengekomen waartegen een juridictioneel beroep is ingesteld bij het College. Ze toont bovendien niet aan dat er in dit kader slechts één bestuurlijke geldboete kan of moet worden opgelegd omwille van het voortdurend karakter van het milieumisdrijf dat haar wordt verweten dan wel omwille van de eenheid van opzet in haar hoofd. Ze beperkt zich bij haar argumentatie vooral tot de opmerking dat er sprake is van een 'voortdurende inbreuk' (terwijl de bestreden boete is opgelegd naar aanleiding van een milieumisdrijf) en van 'eenheid van opzet', zonder dat ze concreet uiteenzet welke gevolgen dit heeft voor de wettigheid van de bestreden beslissing en waarom deze hierdoor onregelmatig is. Een middel bestaat nochtans uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en (ook en vooral) van de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens verzoekende partij wordt geschonden.

2.

Verzoekende partij vraagt het College tevergeefs om de dossiers van de tegen haar opgestarte bestuurlijke boeteprocedures samen te behandelen en om slechts één bestuurlijke boete op te leggen 'in alle ingediende beroepen'. Uit de voorliggende stukken blijkt immers niet in welke van de door partijen vermelde bestuurlijke boeteprocedures er reeds een boetebeslissing is tussengekomen, waartegen er een ontvankelijk (tijdig) juridictioneel beroep is ingesteld bij het College.

2.1.

De argumentatie van verzoekende partij is in essentie gesteund op de vaststelling dat ze naar aanleiding van de wederrechtelijke plaatsing van meerdere textielafvalcontainers wordt geconfronteerd met verschillende gelijkaardige bestuurlijke boeteprocedures, die volgens haar

Verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar de referenties van de gewestelijke entiteit van deze boeteprocedures, waarbij ze (vooral in haar wederantwoordnota) enkel stelt dat de procedures met nummers [] zijn opgestart en ze in dit kader een schriftelijk verweer indiende, en de procedures met nummers [] en [] zijn afgerond en ze kennis kreeg van beide boetebeslissingen, die op heden definitief zijn geworden. Ze maakt daarbij abstractie van de bestuurlijke boeteprocedures met nummers [] waarnaar de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van het waarderingscriterium van de frequentie, verwijst en waartegen er klaarblijkelijk geen jurisdictioneel beroep bij het College meer openstaat. Bovendien blijkt uit het overzicht van verwerende partij van de verschillende bestuurlijke boeteprocedures tegen verzoekende partij, die daarover geen betwisting voert, dat er in de bestuurlijke boeteprocedure met nummer [] nog geen boetebeslissing is tussengekomen, terwijl verzoekende partij stelt dat ze daarin al kennis kreeg van de boetebeslissing en deze ook definitief is. De bestuurlijke boeteprocedures met nummers [], die volgens verzoekende partij nog lopende zijn bij de gewestelijke entiteit, worden in het overzicht van verwerende partij dan weer niet vermeld.

Uit de voorliggende informatie van zowel verzoekende partij als verwerende partij blijkt alleszins niet dat er in de daarin vermelde bestuurlijke boeteprocedures, waarin er reeds een boetebeslissing is tussengekomen, jurisdictioneel beroep is ingesteld bij het College, terwijl er bij het College geen andere lopende procedures met verzoekende partij zijn gekend. Verzoekende partij voert ook niet aan dat ze, behoudens voorliggende procedure tegen de boetebeslissing in de bestuurlijke boeteprocedures met nummer [REDACTED] ook tegen andere gelijkaardige boetebeslissingen in de vermelde dossiers een jurisdictioneel beroep bij het College heeft ingesteld. In die optiek is haar verwijzing naar artikel 15 DBRC-decreet, op basis waarvan het College ‘zaken over hetzelfde of over een verwant onderwerp ter behandeling kan samenvoegen’, niet relevant omdat niet blijkt dat er dergelijke ‘hangende’ zaken

voorliggen, terwijl dit artikel niet van toepassing is op de gewestelijke entiteit. In dezelfde zin vraagt ze tevergeefs dat er slechts één boete wordt opgelegd 'in alle ingediende beroepen' omdat niet blijkt dat er naast voorliggend dossier nog andere jurisdictionele beroepen zijn ingediend. Verzoekende partij kan het College overigens ook niet vragen om bij haar oordeel over de hoogte van de bestreden boete desgevallend rekening te houden met eerdere arresten over gelijkaardige boetebeslissingen in de vermelde bestuurlijke boeteprocedures omdat, zoals gesteld, niet blijkt dat er door het College al dergelijke zaken zijn behandeld, onafgezien van de vraag in hoeverre het College hiertoe bevoegd is.

3.

Verzoekende partij stelt bovendien tevergeefs dat er haar in het kader van de verschillende bestuurlijke boeteprocedures naar aanleiding van de wederrechtelijke plaatsing van meerdere textielafvalcontainers in meerdere gemeenten slechts één bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd, ongeacht de vaststelling dat ze nalaat om (actuele) informatie te verschaffen over (de stand van zaken van) deze boeteprocedures en er in sommige procedures klaarblijkelijk al een boetebeslissing voorligt, waartegen geen jurisdictioneel beroep bij het College is ingesteld, en in andere nog een boetebeslissing moet worden genomen.

3.1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 DABM en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). De geschonden artikelen zijn dergelijke milieuvoorschriften (artikel 16.1.1, lid 1, 1°, 10° en 19°ter DABM). De bestreden boete vormt een alternatief voor de strafrechtelijke geldboete, die in geval van strafrechtelijke behandeling van het milieumisdrijf door de strafrechtbank zou kunnen worden opgelegd.

Een alternatieve bestuurlijke geldboete heeft tot doel om gedragingen, in strijd met een voorschrift dat wordt gehandhaafd met toepassing van titel XVI DABM en waarop overeenkomstig deze titel een straf is gesteld, te voorkomen en te bestraffen. Het is een sanctie met een overwegend repressief karakter. Als gevolg van haar punitief karakter vormt het opleggen van dergelijke boete volgens de kwalificatiecriteria van het EHRM een strafvervolgung in de zin van artikel 6, lid 1 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Bij het opleggen ervan moet dan ook worden voldaan aan de procedurele en materiële waarborgen voor

strafvervolging en bestraffing, zoals vervat in de artikelen 6 en 7 EVRM en het zevende protocol bij het EVRM, in de artikelen 14 en 15 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet en in de fundamentele beginselen van het strafrecht. Zo zal de overtreder steeds toegang moeten hebben tot een rechter 'met volle rechtsmacht', die alle waarborgen biedt van artikel 6 EVRM, zoals *in casu* wordt gegarandeerd door de mogelijkheid van jurisdictioneel beroep bij het College. Ook de decreetgever beoogde een uitgebreide rechtsbescherming, zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij het ontwerp dat titel XVI van het DABM is geworden en waarin wordt gesteld dat 'bestuurlijke geldboeten, door hun punitief karakter, aanleiding moeten geven tot dezelfde rechtswaarborgen die gelden voor strafvervolgingen en de berechting van strafbare feiten' en dat 'het decreet op dat vlak een optimale rechtsbescherming wil waarborgen' (Memorie van toelichting, Vlaams Parlement, 2006-2007, 1249, nr. 1, 14 en 16-17).

De vaststelling dat de bestuurlijke geldboete van strafrechtelijke aard is in de zin van de artikelen 6, lid 1 en 7 EVRM, waardoor de waarborgen van deze artikelen in acht moeten worden genomen, heeft evenwel niet tot gevolg dat die geldboete in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard zou zijn (Gw.H., nr. dd. 16 juli 2009, overweging B.6.2.). Dit wordt bevestigd in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat titel XVI van het DABM is geworden, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat 'de bestuurlijke geldboeten geen strafsancties zijn, geen door de strafrechter uitgesproken straffen', en dat 'ze op geen enkele manier hiermee in verband mogen worden gebracht' (Memorie van toelichting, Vlaams Parlement, 2006-2007, 1249, nr. 1, 60). Een bestuurlijke geldboete is geen straf in de zin van artikel 1 Strafwetboek, maar betreft een niet-penale straf, waardoor ze in beginsel buiten het -nationale-materiële strafrecht valt en de -internrechtelijke- procedurele waarborgen van de strafprocedure in beginsel evenmin van toepassing zijn. Artikel 100 Strafwetboek voorziet dat in bijzondere wetten en verordeningen bepalingen kunnen worden opgenomen die anders luiden dan de bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, dat op basis van artikel 11, lid 1 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen in beginsel van toepassing is op de strafbaarstellingen en de strafrechtelijke sancties die ten aanzien van milieumisdrijven worden voorzien.

Uit deze overwegingen blijkt dat artikel 65 Strafwetboek niet zonder meer van overeenkomstige toepassing is in het kader van het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete, zoals verzoekende partij overigens niet betwist.

3.2.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verscheidene bestuurlijke boeteprocedures, naar aanleiding van de wederrechtelijke plaatsing van verschillende textielafvalcontainers in verschillende gemeenten op verschillende tijdstippen, waarover er zoals gesteld geen (actuele) informatie voorligt, voortvloeien uit één voortdurend milieumisdrijf. Deze procedures hebben geen betrekking op de wederrechtelijke plaatsing in een gemeente op een bepaald tijdstip van één of meerdere textielcontainers, waarvoor er achtereenvolgende bestuurlijke boetes worden opgelegd. Er bestaat dan ook geen reden om hiervoor in het kader van deze boeteprocedures slechts één bestuurlijke boete op te leggen, ongeacht de vaststelling dat er in sommige procedures klaarblijkelijk al een boetebeslissing voorligt, waartegen geen jurisdictioneel beroep bij het College is ingesteld, en in andere nog een boetebeslissing moet worden genomen, zodat deze procedures niet samen voor het College worden behandeld.

Bij een voortdurend milieumisdrijf bestaat de strafbaar gestelde gedraging in een ononderbroken delictuele toestand, die door de overtreder wordt gehandhaafd. De bestreden boete steunt op de vaststelling dat verzoekende partij niet beschikte over de vereiste toelating van de gemeente voor het stallen van drie textielcontainers op verschillende locaties binnen de gemeente, terwijl ze ook niet beschikte over de vereiste omgevingsvergunning voor de opslag van textielafval in deze drie inzamelrecipiënten voor afvalstoffen. Verzoekende partij maakt niet redelijkerwijze aannemelijk dat de opeenvolgende plaatsing van verschillende textielcontainers in verschillende gemeenten en op verschillende tijdstippen, zonder de daarvoor vereiste toelating van deze gemeenten en zonder de daarvoor vereiste omgevingsvergunning voor de opslag van textielafval, een onderdeel vormt van dezelfde (ononderbroken) delictuele toestand als deze die aan de grondslag ligt van het milieumisdrijf in voorliggende procedure. Elke keer dat verzoekende partij een textielcontainer plaatst zonder toelating van de gemeente waarin deze is gesitueerd en zonder vergunning, pleegt ze een nieuw milieumisdrijf, dat aanleiding kan geven tot een nieuwe bestuurlijke boeteprocedure, te meer omdat de vereiste gemeentelijke toelating en de beoordeling van de vergunning kunnen verschillen naargelang de gemeente en de locatie waar de textielcontainer wordt geplaatst. De respectievelijke bestuurlijke boeteprocedures waarnaar verzoekende partij verwijst hebben dan ook betrekking op meerdere afzonderlijke milieumisdrijven, waaraan telkens (wellicht) gelijkaardige strafbare gedragingen aan de grondslag liggen. Er bestaat hierdoor geen gegronde reden om in het kader van deze boeteprocedures slechts één bestuurlijke boete op te leggen, ongeacht de vaststelling dat deze procedures niet samen worden behandeld.

3.3.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de afzonderlijke milieumisdrijven, naar aanleiding waarvan de verschillende bestuurlijke boeteprocedures waarnaar ze (zonder meer) verwijst zijn opgestart, moeten worden beschouwd als de opeenvolgende en voortdurende uitvoering van eenzelfde misdading opzet in haar hoofde. Er bestaat dan ook geen reden om in het kader van deze boeteprocedures slechts één bestuurlijke boete op te leggen, ongeacht de vaststelling dat er in sommige procedures klaarblijkelijk al een boetebeslissing voorligt, waartegen geen jurisdictioneel beroep bij het College is ingesteld, en in andere nog een boetebeslissing moet worden genomen, zodat deze procedures niet samen voor het College worden behandeld.

Artikel 65, lid 1 Strafwetboek, waarvan verzoekende partij de analoge toepassing vraagt, bepaalt (onder meer) dat 'wanneer verschillende misdrijven, die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan een zelfde feitenrechter, alleen de zwaarste straf wordt uitgesproken'. Artikel 65, lid 2 Strafwetboek bepaalt dat 'de feitenrechter bij de straftoemeting rekening houdt met de reeds uitgesproken straffen, wanneer hij vaststelt dat misdrijven, die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing, en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet', waarbij 'indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, hij zich uitspreekt over de schuldvraag en hij in zijn beslissing verwijst naar de reeds uitgesproken straffen', terwijl 'het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel het maximum van de zwaarste straf niet te boven mag gaan'.

Verzoekende partij toont niet aan dat er in haar hoofde sprake is van een voortgezet milieumisdrijf, waarbij voor de wederrechtelijke plaatsing van de verschillende textielcontainers in meerdere gemeenten, die elk op zichzelf een milieumisdrijf uitmaken, op basis van (de regels inzake eendaadse) samenloop slechts de zwaarste bestuurlijke geldboete moet worden uitgesproken. De verschillende bestuurlijke boeteprocedures waarnaar verzoekende partij verwijst hebben betrekking op de plaatsing zonder toelating van de gemeente en zonder vergunning van meerdere textielcontainers in verschillende gemeenten op verschillende tijdstippen. De vereiste gemeentelijke toelating en de beoordeling van de vergunning voor deze textielcontainers kunnen verschillen naargelang de gemeente en de locatie waar ze worden geplaatst. Er bestaat dan ook geen reden om in het kader van deze boeteprocedures slechts één bestuurlijke boete op te leggen. Bovendien ligt er in sommige van deze procedures al een boetebeslissing voor, waartegen verzoekende partij geen jurisdictioneel beroep bij het College heeft ingesteld, terwijl er in andere nog geen boetebeslissing is genomen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist in essentie de begroting van de boete in de bestreden beslissing en vraagt het College om deze te matigen omwille van 'verzachtende omstandigheden'. Ze meent dat uit de beslissing niet blijkt op basis van welke concrete elementen de gewestelijke entiteit tot het uiteindelijke boetebedrag komt. Ze stelt dat de gewestelijke entiteit in het licht van het mogelijke boetebedrag beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid, terwijl uit de berekeningswijze in de boetebeslissing niet duidelijk blijkt hoe de verschillende waarderingscriteria, met name de ernst van het misdrijf, de frequentie en de omstandigheden, in rekening zijn gebracht. Ze stelt dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de boete, die ze te hoog acht. Ze merkt op dat dit 'erg groot bedrag onmogelijk kan betalen', 'laat staan dat ze het totaal bedrag (van alle boetes samen) kan betalen', zodat 'deze boete voor haar de doodsteek zou betekenen'. Ze vraagt in ondergeschikte orde om de boete al dan niet gedeeltelijk op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging. Ze merkt in dit kader op dat ze een vereniging zonder winst oogmerk is, die via een kledingophaaldienst hulpbehoevenden materieel ondersteunt, en dat ze pas laattijdig in kennis is gesteld van het milieumisdrijf.

2.

Verwerende partij wijst op de ruime beslissingsruimte waarover de gewestelijke entiteit beschikt bij het begroten van het boetebedrag. Ze stelt dat het proportionaliteitsbeginsel pas is geschonden als de gewestelijke entiteit op foutieve of kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de decretale waarderingscriteria in artikel 16.4.29 DABM. Ze meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit rekening heeft gehouden met de decretale waarderingscriteria, terwijl verzoekende partij niet aantoont dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. In zoverre verzoekende partij wijst op het gegeven dat ze de bestreden boete niet kan betalen merkt verwerende partij op dat de gewestelijke entiteit geen kennis had van de financiële situatie van verzoekende partij omdat haar financiële gegevens niet publiek raadpleegbaar zijn, maar dat ze het boetebedrag in het voordeel van verzoekende partij al heeft verlaagd omwille van de ontstentenis van een gepubliceerde jaarrekening. Ze meent dat verzoekende partij niet aantoont dat deze herleiding ontoereikend is en dat het boetebedrag nog altijd onredelijk hoog is. Ze merkt daarbij op dat verzoekende partij zowel tijdens de bestuurlijke boeteprocédure als in haar verzoekschrift heeft nagelaten om nog maar een begin

van bewijs te leveren van haar beweerde precare financiële situatie. Ze betwist de vraag van verzoekende partij om een boete op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging omdat ze meent dat de bestreden effectieve boete, in het licht van de ernst van de feiten en de vele voorgaanden en navolgende procedures, een gepaste sanctie is. Ze betwist daarbij dat verzoekende partij pas laattijdig kennis had van het milieumisdrijf. Ze stelt dat verzoekende partij de gevolgen moet dragen van haar ernstige en voortdurende miskenning van de regelgeving, waaraan haar maatschappelijk doel geen afbreuk doet.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in de argumentatie in haar verzoekschrift.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit moet bij het opleggen van een bestuurlijke geldboete zorgen dat er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de opgelegde boete en de feiten die daaraan ten grondslag liggen (artikel 16.4.4 DABM), zodat de boete evenredig moet zijn tot de feiten. Dit wordt nader gepreciseerd door de vereiste dat de hoogte van de bestuurlijke geldboete wordt afgestemd op de ernst van het milieumisdrijf, terwijl er ook rekening wordt gehouden met de frequentie en de omstandigheden waarin de overtreder dit heeft gepleegd of beëindigd (artikel 16.4.29 DABM). De gewestelijke entiteit beschikt hierbij in het licht van het maximumbedrag van een alternatieve bestuurlijke geldboete (artikel 16.4.27, lid 2 DABM) over een ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij ze onder bepaalde voorwaarden in beginsel ook de mogelijkheid heeft om de boete geheel of gedeeltelijk op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging (artikel 16.4.29, §2 DABM). Het College zal bij het toezicht hierop aan de hand van de argumentatie die regelmatig en in het bijzonder door verzoekende partij wordt voorgelegd nagaan of de gewestelijke entiteit is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen niet foutief of kennelijk onredelijk heeft toegepast. Dit zal met name moeten blijken uit de juridische en feitelijke motieven die aan de boetebeslissing ten grondslag liggen en die daarin worden vermeld en afdoende moeten zijn, vermits de beslissing als individuele bestuurshandeling ressorteert onder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze moet dus een concrete, precieze en pertinente of draagkrachtige motivering bevatten waaruit de keuze van de gewestelijke entiteit voor een boete en voor een welbepaald boetebedrag blijkt, zodat de overtreder hiertegen met kennis van zaken kan opkomen.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag rekening houdt met de ernst van het milieumisdrijf, de frequentie en de omstandigheden waarin het is gepleegd of beëindigd. Ze overweegt daarover onder de titel 'de hoogte van de geldboete' met name het volgende:

“ ...

4.2.1. De ernst van de feiten

'Titel V. Exploitatie van inrichtingen en activiteiten en erkende personen' van het DABM heeft onder meer tot doel om de mens en het milieu te beschermen tegen onaanvaardbare risico's en hinder, afkomstig van de exploitatie van ingedeelde inrichtingen en activiteiten. Dit gebeurt door het instellen van een voorafgaande vergunningsplicht of meldingsakte naargelang de klasse (eerste, tweede of derde) waarin een inrichting of activiteit wordt ingedeeld en het opleggen van strikte voorwaarden waaraan bij de exploitatie van deze inrichtingen of activiteiten moet worden voldaan.

De klasse waarin een inrichting of activiteit wordt ingedeeld, wordt bepaald door de graad waarin deze inrichting of activiteit geacht wordt belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu. Inrichtingen of activiteiten die in de tweede klasse zijn ingedeeld, waaronder de door de overtreder geëxploiteerde opslag voor textielafval (textielcontainer) worden geacht minder belastend te zijn voor mens en leefmilieu dan ingedeelde inrichtingen of activiteiten die behoren tot de eerste klasse, doch meer dan ingedeelde inrichtingen of activiteiten die behoren tot de derde klasse, en zijn om die reden onderworpen aan een voorafgaande vergunningsplicht.

De naleving van de voorafgaande vergunningsplicht behoort tot de meest elementaire verplichtingen van de exploitant van een in de tweede klasse ingedeelde inrichting of activiteit. Zij laat de vergunningverlenende overheid toe om kennis te nemen van een voorgenomen exploitatie, te beoordelen of deze, gelet op de risico's die de exploitatie voor mens en leefmilieu zou meebrengen, al dan niet vergund kan worden, desgevallend mits oplegging van bijzondere milieuvoorwaarden, en de toezichthoudende overheden om controle uit te oefenen op de exploitatie van deze inrichting.

In casu werden er drie textielcontainers geplaatst op het grondgebied van de gemeente Destelbergen zonder te beschikken over de daartoe vereiste voorafgaande omgevingsvergunning klasse 2 of over de voorafgaande gemeentelijke toelating.

Het niet voorafgaand aanvragen van een omgevingsvergunning voor de exploitatie van een in de tweede klasse ingedeelde opslag van textielafval, leidt ertoe dat de vergunningverlenende overheid niet in kennis wordt gesteld van de voorgenomen exploitatie, de mogelijkheid wordt ontnomen om na te gaan of de risico's voor mens en leefmilieu bij exploitatie van de inrichting/activiteit tot een

aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, desgevallend mits oplegging van bijzondere milieuvoorwaarden.

Bij het bepalen van de ernst wordt wel rekening gehouden met het feit dat het plaatsen van een textielcontainer beschouwd zou worden als een niet-ingedeelde inrichting of activiteit indien dit gebeurt door, in opdracht van of met een toelating van een gemeente of vereniging van gemeenten, hetgeen de ernst van het milieumisdrijf aanzienlijk relativeert.

Dit neemt echter niet weg dat de overtreder door het stallen van drie textielcontainers zonder gemeentelijke toelating ook het Vlaamse afvalstoffen- en materialenbeleid in het gedrag brengt. Het afvalstoffen- en materialenbeleid heeft tot doel de gezondheid van de mens en het milieu te vrijwaren tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen en de verspilling van grondstoffen en energie tegen te gaan. Om die reden dient er in het kader van het Vlaams materialen- en afvalbeleid zoveel mogelijk voorrang te worden gegeven aan materiaalrecyclage en wordt er steeds gestreefd naar het beste resultaat voor milieu en gezondheid, rekening houdend met de effecten die optreden tijdens de volledige levenscyclus van een materiaal of afvalstoffen (o.a. vermeden milieueffecten ten gevolge van besparing op aansnijden van primaire grondstoffen).

Dit vereist onder meer dat de overheid moet kunnen blijven optreden en de uitvoer van afvalstoffen tegengaan waar er het vermoeden bestaat dat selectieve inzameling en het bewerkstelligen van meer recyclage, worden gefnuikt door afvoer ten behoeve van verbranding (nuttige toepassing) in het buitenland.

Uit onderzoek blijkt dat er een stijging is van de textielfractie in huishoudelijk restafval. Extra inspanningen zijn daarom nodig om meer textiel selectief in te zamelen.

Wat de verdere verwerking van de selectief ingezamelde textielfractie betreft, moet in eerste instantie beter gesorteerd worden, zodat hergebruik mogelijk is. De restfractie moet nadien zo optimaal mogelijk (lokaal) hoogwaardig worden verwerkt.

Om een goede sortering en een correcte verwerking te kunnen garanderen, heeft de overheid maatregelen genomen. Wie textielafval wil inzamelen, moet bij de OVAM geregistreerd zijn als inzamelaar, handelaar of makelaar van afvalstoffen (IHM). Doet de inzamelaar ook het vervoer van het textielafval dan moet hij tevens geregistreerd zijn als vervoerder van afvalstoffen. Daarnaast heeft de textielinzamelaar de toestemming van de lokale besturen nodig om deze activiteit op haar grondgebied te mogen organiseren. De inzamelaars melden de ingezamelde textielhoeveelheden aan de gemeenten of de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden waar ze actief zijn geweest.

Het stallen van textielcontainers zonder gemeentelijke toelating zorgt ervoor dat de overheid de controle op de afvalketen niet kan uitvoeren, of deze minstens ernstig bemoeilijkt wordt, waardoor

een correcte selectieve inzameling en voornamelijk een correcte verwerking achteraf niet gegarandeerd kan worden en bijgevolg de implementatie van een degelijk afvalbeleid ondermijnt wordt.

Het milieumisdrijf werd gepleegd in professioneel verband.

De feiten zijn, gelet op voormelde elementen, voldoende ernstig om te worden gesanctioneerd met een alternatieve bestuurlijke geldboete van 3.600 euro.

i. De frequentie

Het betreft geen eenmalige schending. De overtreder werd voorafgaand aan de vaststelling van de feiten die het voorwerp uitmaken van huidige boetebeslissing reeds zesmaal bestuurlijk beboet door de gewestelijke entiteit voor gelijkaardige feiten (het plaatsen van textielcontainers zonder omgevingsvergunning of gemeentelijke toelating) bij beslissingen 27537 van 25 maart 2019 van 17 december 2019, van 11 januari 2021 van 2 maart 2021, van 19 mei 2021 en van 30 mei 2022. Het criterium frequentie geeft, gelet op voormelde elementen, aanleiding tot een verhoging van de op te leggen bestuurlijke geldboete tot 16.200 euro.

4.2.3. De omstandigheden

Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete wordt rekening gehouden met de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen. Uit het dossier blijkt dat de onkosten van voor het verwijderen van de drie textielcontainers vergoed heeft en de drie containers heeft weggehaald uit het gemeentelijk magazijn. Dit wordt meegenomen als verzachtende omstandigheid bij het bepalen van de hoogte van de geldboete, wat leidt tot een verlaging van de geldboete tot 10.530 euro.

De bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie met leedtoevoeging als primair doel. Het afstemmen van de op te leggen bestuurlijke geldboete op de grootte van de onderneming en, hiermee samenhangend, de financiële draagkracht, is essentieel om dit sanctiedoel te kunnen realiseren. De gewestelijke entiteit de grootte en financiële draagkracht van de overtreder op basis van de criteria jaargemiddelde van het personeelsbestand, de jaaromzet (excl. BTW) en het balanstotaal, terug te vinden in de meest recente jaarrekening zoals publiek gemaakt op de website van de Nationale bank, volgens de drempelwaarden uit de artikelen 1:28, § 1 en 1:29, § 1 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen van 23 maart 2019 (hierna WVV). Bij ontstentenis van de jaarrekening en rekening houdende met het feit het dossier geen elementen bevat dat de overtreder meer dan een drempelwaarde vermeld in artikel 1:29, § 1 van het WVV zou overschrijden, achten we het passend en redelijk om de bestuurlijke geldboete te verlagen tot 7.875 euro.

Verder zijn er, wat dit misdrijf betreft, geen bijkomende bijzondere omstandigheden die in rekening worden genomen bij het bepalen van de hoogte van de boete.

...”

3.

Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aan dat deze motieven de bestreden boetebeslissing redelijkerwijze niet kunnen dragen en dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is. Ze maakt niet aannemelijk dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete omdat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet naar behoren heeft uitgeoefend. Ze maakt ondanks haar stelplicht ten onrechte abstractie van de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, waarbij er op basis van de ernst van de feiten een basisboetebedrag wordt bepaald, dat vervolgens telkens op meetbare wijze wordt aangepast omwille van zowel de frequentie als de boeteverlagende omstandigheden. Haar kritiek vormt dan ook eerder opportunitetskritiek, waarbij ze haar visie over de begroting van de boete stelt tegenover deze van de gewestelijke entiteit, die ter zake in het licht van het mogelijke boetebedrag over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Wat betreft het eerste waarderingscriterium van de ernst van de feiten toont ze niet aan dat de beoordeling hiervan door de gewestelijke entiteit foutief of kennelijk onredelijk is. Ze stelt enkel dat ‘uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe (de gewestelijke entiteit) tot het startbedrag komt’, zonder dat ze de uitgebreide gemotiveerde beoordeling hiervan door de gewestelijke entiteit inhoudelijk betwist en concreet bij haar argumentatie betreft.

Ook wat betreft het waarderingscriterium van de frequentie toont ze niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit foutief of kennelijk onredelijk is in het licht van de vaststelling dat ze eerder al meermaals gelijkaardige feiten pleegde en hiervoor ook werd beboet. Ze stelt enkel dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid ‘op welke manier men tot een taxatie van de verzachtende dan wel de verzwarende omstandigheid is gekomen’, waarbij ze opnieuw nalaat om de uitgebreide gemotiveerde beoordeling hiervan door de gewestelijke entiteit inhoudelijk te betwisten en concreet bij haar argumentatie te betrekken.

Dezelfde vaststelling geldt wat betreft het waarderingscriterium van de omstandigheden waarin het milieumisdrijf is gepleegd of beëindigd. Ze wijst in dit kader enkel op haar precare financiële draagkracht, maar legt hierover geen stukken neer die de beoordeling in de bestreden beslissing, waarbij het boetebedrag omwille van haar geschatte grootte is verlaagd,

weerleggen. Ze liet overigens ook tijdens de bestuurlijke boeteprocedure na om de gewestelijke entiteit hierover te informeren, waaruit blijkt dat dit element volgens haar klaarblijkelijk geen belangrijk aspect vormt bij de bepaling van de boete. Het College merkt in de rand hiervan op dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid was om te voldoen aan de respectievelijke aanmaningen om de textielcontainers te verwijderen dan wel om deze te regulariseren, en dat ze er blijkbaar bewust voor heeft geopteerd om ondanks meerdere dreigende en effectieve bestuurlijke geldboetes langdurig te blijven stilzitten. Ze toont tenslotte niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de impact van haar houding op het boetebedrag, die in aanmerking wordt genomen als verzachtende omstandigheid, foutief of kennelijk onredelijk is.

4.

Verzoekende partij vraagt het College tevergeefs om de bestuurlijke geldboete alsnog op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging.

Een alternatieve bestuurlijke geldboete 'kan geheel of gedeeltelijk worden opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging voor zover geen bestuurlijke geldboete noch een strafrechtelijke geldboete of gevangenisstraf werd opgelegd voor het plegen van een milieumisdrijf en/of milieu-inbreuk gedurende vijf jaar voorafgaand aan het milieumisdrijf (artikel 16.4.29, §2, lid 1 DABM). Zoals blijkt heeft de gewestelijke entiteit hiertoe de mogelijkheid, maar is ze daartoe niet verplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tijdens de bestuurlijke boeteprocedure naliel om een schriftelijk verweer in te dienen en ook niet vroeg om te worden gehoord, zodat ze de gewestelijke entiteit in dit kader niet heeft verzocht om een gebeurlijke geldboete op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging. In die optiek kan de gewestelijke entiteit niet worden verweten dat ze daarover in de bestreden beslissing geen gemotiveerd oordeel heeft gevormd. Verzoekende partij toont in het licht van de historiek van het dossier, waarbij uit de beoordeling van het waarderingscriterium van de frequentie blijkt dat ze 'voorafgaand aan de vaststelling van de feiten die het voorwerp uitmaken van huidige boetebeslissing reeds zesmaal bestuurlijk beboet is door de gewestelijke entiteit voor gelijkaardige feiten', niet aan dat ze voldoet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van een uitstel. Ongeacht deze vaststelling brengt ze hiervoor tijdens voorliggende procedure ook geen overtuigende concrete motieven aan.

Het middel wordt verworpen.

V. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op 26 september 2024 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,